

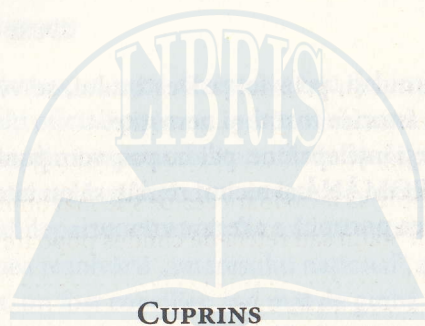

STAN PETRESCU

Spuse cu năduf

editura rao

CUPRINS

În eşalonul doi (Cuvânt-înainte de NICOLAE ROTARU)	5
<i>Argument</i>	13
25 de ani degeaba	16
Această țară și canalele ei politice	22
Analizele și dializele unui moderator TV	32
Ascensiunea și declinul unei doamne	36
„Băieții deștepți“ și „smart defense“	38
Brigandajul unor jurnaliști și moderatori TV roșii	41
Candidat și lider	47
Carabinierii lui Offenbach	49
Carii politice	54
Cazul Turcescu sau furtuna dintr-un pahar cu apă aghesmuită	57
Cărdășia	65
Ce ar trebui să știe toți politicienii	68
Ce nu știu prim-miniștrii binecuvântați de Ceaușescu	71
„Comunismul recidivus“	73
Curtea către puciști: „Niet“!	76
Așadar, 20 de ani de politică	79
De la Carol I la socialismul cu față cumană	81
De la vioara lui André Rieu la cea a lui Nicolae Botgros	87
Despre consiliere	91
Dihonia politică și disoluția autorității statului	93
Dinastia Roșie și cercul național	100
Dragii mei bucureșteni, „ca câinii să v-aveți!“	102

Dumnezeu și oamenii politici	108
<i>Epistola non erubescit</i>	110
Epistolă și o insulă	113
Fiecare om trebuie să facă doar ceea ce știe mai bine	116
FMI și găscă lui Stalin sau rețeta de condus popoare	122
Gest inconștient	128
Iartă-l, Doamne, că nu știe ce face	131
În loc de starea reală a națiunii, „fonfleuri“	136
La vot, cetățeni! Votați Apusul!	138
Maior Ghiță și Bau Bac-ul, Tőkés și Protectoratul	143
Maniere dâmbovițene	151
Micul Titulescu făcut Kaput la urne	154
Minciună și mincinoși	158
Monarhia Cioabă și românii rromizați	160
Moravuri politice dâmbovițene	167
Niște hoți de țară – mutanții politici	172
Numărul doi din partid lipsește	177
O alegere hulită și-o moschee nedorită	179
O duminică obișnuită	186
O enclavă incomodă	189
O femeie în toată firea – doamna Firea	191
O țară cu lideri demisionabili	197
O țară fără ideal, fără moral și fără mândrie	200
Oameni de stat și oameni politici	204
Oximoronul lui Dogaru sau sindicatul armatei	207
Partidele politice – cancerul guvernării la români	210
Politică, politicieni și lideri	218
Proștii lui Brukan	221
Reînvierea centurionilor	225
Rivalitatea și invidia triumvirilor noștri politici	227
România ca o șpagă și alte dorințe	234
România joacă după muzica lui Kenny Rogers	241
România la mezat și marii ei bărbați de stat	244

Românii vin acasă și cine-i așteaptă?	250
Sacrificii de politician.	255
Scrisoare întredeschisă adresată unui tânăr om politic	258
Serviciile de informații și democrația	261
Silogismul justinian și colaboraționismul Bisericii	268
Sindromul mesianic, ciocoi roșii și ocară publică	276
SRI, a patra putere	282
Ștanțe politice și mediatice	289
Steagul roșu încă luminează	291
Terorismul ignoranței contra civilizației	293
Torționarii poporului furat	301
Un cel mai penibil președinte al Senatului	311
Visul și blestemul Eminescuului	314
„De Bello Islamico“	316
Migranții ilegali sosesc în valuri, dar moscheea promisă nu este gata	324
Guverne de lași și ucigași.	329
Șoc și groază în Europa	336
O sărbătoare națională cu români înstrăinați	340
Să ajungi de râsul lumii – o nouă știință la români	344
Adevărul doamnei Kövesi	348
Pas cu pas, cap compas, Unirea.	355

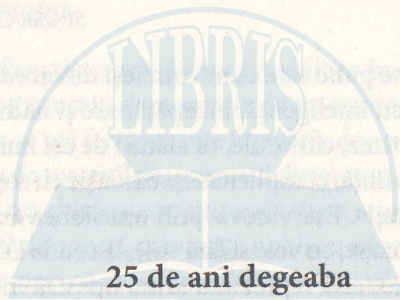
EDITURA RAO VĂ OFERĂ

Ultimul bal la Șarpele Roșu; Carnavalul cătușelor DINU SĂRARU

Ultimul bal la Șarpele Roșu și Carnavalul cătușelor (roman-pamflet) încheie deja faimoasa *Trilogie a Ciocoilor*, reluând unele personaje din prima parte, *Ciocoi noi cu bodyguard*, și introducând tipuri noi, dar la fel de iscusit și savuros desenate.

„Dinu Săraru este cel mai mare romancier politic, de fapt, cred că este singurul, pentru că atât din anii comunismului, cât și din anii post-decembrismului, Domnia Sa sesizează, descrie cu o minuțiozitate halucinantă, dar și cu o răceală de gen Caragiale, lumea înaltă a politicii. Lumea politică din romanele anterioare ale lui Dinu Săraru și din cele de acum este o lume în care niște oameni se bat pentru binele lor, încercând să ne convingă că ei se bat pentru binele altora“, caracteriza jurnalistul Ion Cristoiu opera maestrului Săraru.

25 de ani degeaba

De la Duminica Orbului din anii '90 la surata ei din 2015, politic vorbind, România și românii nu au făcut mare scofală în materie de schimbare politică.

Totuși, credeam că s-au produs mari și lucide transformări, la nivelul liderului și „lideranței” politice, la cel al partidelor politice rămase, din păcate, nelustrate, credeam că ne vom apropia de democrațiile consolidate și vom alinia țara la familiile statelor apusene, credeam că vom da un șut strașnic în fund tuturor comuniștilor care au ținut țara îngenunchată ani de zile și vom construi instituții noi, cu oameni noi, credeam că vom devansa ordinea de prioritate a Politicului și Economicului, punându-l pe primul loc pe cel de-al doilea, credeam că vom uita acel trecut sinistru, că vom reînnoi țara și poporul ieșit din noaptea lungă a deznădejdiei absolute, credeam că vom scăpa de blestemele traiului concentraționar sovietic, credeam că vom scăpa, definitiv, de furtuna stepei rusești, rece și vânătoare, care inoculase, în mintea românilor, sindromul fricii tradus prin celebra zicere cinică: „Atunci când plouă la Moscova se deschid umbrelele la București”. Nu s-a întâmplat nimic.

Privesc grotescul și bizareriile politicii roșii de azi și nu mă mir, zăresc, pe sub streșina ochilor triști, secera și ciocanul, realipite, pe conștiințele uzurpatorilor de stânga și nu tresar, s-a revitalizat defilarea comandourilor comuniste într-o campanie electorală deșănțat-ofensivă și nimeni nu vede, asistăm, impasibili, cum fantomele Anei Pauker, Brukan și Iliescu reocupă, cu ajutor slav, întreaga țară, asurzind cu sloganuri colectiviste și mânie proletară milioane și milioane de alegători, chiorăți, după ce, mai întâi, au fost bine amăgiți cu

promisiuni mincinoase dulci, cum că numai ei ar fi români adevărați și nimeni nu vede, suntem asaltați pe toate frecvențele, zi și noaptea, cu texte și imagini vitriolate, manipulatorii, îndreptate împotriva celeilalte părți a populației, nealinată ciumei roșii și nimeni nu vede, rămânem consternați în fața unor cohorte de propagandiști de stânga revopsiți, care obligă un popor, încă bezmetic și confuz, să înghită, pe nemestecate, sloganul insidios „Dreptate până la capăt” și nimeni nu vede și nimeni nu se revoltă.

Tare mă tem că, la ceas de taină, acolo sus, în Dealul cu mitropolitii, în zumzet de psalmi marxiști și pastorale de sezon electoral, taman acum, de Duminica Orbului, o altă zi neagră, în sinaxarul ortodox, s-a pus la cale, cu ceva zile în urmă, un act necurat de către Ucișă-l Toaca, ceva ce înseamnă binecuvântare tovarășească pentru câștigarea alegerilor.

Timpul scurs (25 de ani) a irosit toate visurile unei generații, o generație mințită și pierdută care, din păcate, citește, din nou, pe bannere uriașe, risipite prin toată țara, minciuni dintr-astea: „Sunt mândru că sunt român”.

Scandalurile zilnice interminabile ale puterii bicefale de la București au ajuns până acolo, cu imprecățiile lor murdare, încât au stârnit un mare taifun diplomatic între o Românie gemând sub mocir-la corupției și o temută putere din apropiere – Federația Rusă. Liderii maidanezi, ai politicii dâmbovițene, nu au reușit după atâta amar de vreme să se adreseze unei lumi, chiar ostilă fiind, cu acele cuvinte potrivite și nu cu ce-i vine fiecăruia la gura lui păcătoasă. Ei nu pricep că și-au pus în cap întreaga Rusie putiniană, un neo-imperiu, ca să citez un clasic sereist în viață, care are o tendință general-istorică, agresivă și constantă, de a acumula putere nemăsurată, de a le rășlui vecinilor, când și când, câte un petic de pământ sau apă, tendință care nu va putea fi oprită decât de o altă forță cu mult mai mare ca a lor, pentru că forța unor amficionii, precum NATO, se urnește greu.

Acești gunoieri valahi, târzii, ai diplomației noastre nu au nici onestitatea de a ști să mintă, pentru țara lor, și nici nu stăpânesc arta răbdării, a tactului diplomatic în discursul politic. Ei cultivă, sau sunt îndemnați să cultive, arta de a pune în dificultate destinul unei

țări și așa destul de săracă, de nesolidarizată, de neunită, lipsită de lideri valoroși, de patrioți petrioți neași, ca Putin, de voci de stentor puternice cu ecouri în lumea toată.

Glorioșii ruși au obținut ceea ce și-au dorit în spațiul românesc al politicii, deoarece puternicele lor servicii de informații și-au făcut treaba și la București, dirijând, prin criptații lor agenți, lăturile lingvistice politice către ținte bine alese și bine studiate. Aceste impardonabile replici și duplicitate politici rostite la București au produs disconfort în mai toate cancelariile statelor euro-atlantice, specialiștii ruși ai războiului intelligence reușind arta sublimă de a diviza puterea politică și țara, strecurând, subtil, dihononia între partide și printre politicieni, bineînțeles, cu implicații dureroase asupra siguranței statalității noastre.

Rusia post-Război Rece și-a reformat și întărit puterea armată an de an, fiind de necontestat și trezind fiori de la Beijing la Pentagon și Bruxelles.

Așadar, conduita puterii militare rusești și a agenților ei de informații este extrem de vizibilă, iar liderii lor politici, precum și diplomația lor proactiv-agresivă, acționează simbiotic oriunde au interese economice și de securitate în lume.

Moștenitoarea Armatei Roșii, azi moderna armată a lui Vladimir Putin, continuă să întrebuițeze un model perfecționat de operațiune militară, nemenționat explicit în manualul tacticilor de luptă: sunt acțiunile sub acoperire. Aceste acțiuni gen „intelligence“ se bucură, în prezent, de o creștere fără precedent în rândul armatelor moderne. Acțiunea sub acoperire are rolul de a influența condițiile politice, economice sau militare de peste hotare, acolo unde se intenționează ca rolul puterii politice care o gestionează să nu fie vizibil, identificat sau recunoscut. Priviți spațiul de luptă ucrainean și veți înțelege cele ce-am spus sau aduceți-vă aminte de însângera-tul decembrie 1989 de la București.

În mod nechibzuit, liderii noștri, îndeobște neinspirăți, au trecut la amenințări împotriva rușilor, pentru ceea ce fac și ce au făcut, recent, fără să le-o ceară nimeni, purtându-se, pe la televiziuni de nișă, precum coteii care latră pe sub burta dulăilor. Numai că dulăul

Joe Biden ne-a avertizat și ne-a spus-o fără ocolișuri că, înainte de a lătra înspre ruși, ar trebui să ne rezolvăm propria apărare, să finalizăm revoluția, construind statul de drept, și să eliminăm nivelul foarte ridicat al corupției, vulnerabilitate care, din nenorocire pentru noi, a ajuns, la ora actuală, la vârful instituțiilor și pune în pericol grav siguranța națională.

Un alt dulău, danezul Anders Fogh Rasmussen, secretar general al Alianței, ne-a avertizat cu privire la intruziunea serviciilor secrete rusești, sugerându-ne că spionajul lor dispune, în spațiul românesc, de o agentură reactivată discret și foarte puternică, eficace, agenții lor de influență făcându-și cu pricepere și onestitate datoria. Li vedem peste tot în Țara Mioriței cum se mișcă, vorbesc și dau sfaturi ca la ei acasă.

Când și-au construit imensa rețea de informații externă, Agentura, rușii l-au avut drept model pe Reinhard Gehlen, general din Wehrmacht, care pe timpul lui Hitler a fost responsabilul acțiunilor militare de spionaj pe uriașul Front de Est din 1941 până în 1945. Întreaga rețea de spionaj lăsată în conservare în Europa de Est (peste 6 000 de agenți), care s-a aflat sub ocupația armatei germane, a fost pusă la lucru în „folosul“ democrației occidentale.

Impresionați de profesionalismul lui Gehlen, acesta a fost primit la Washington pentru aranjamente la nivel înalt și operaționalizarea „Organizației Gehlen“, care a acționat cu succes în spatele Cortinei de Fier. Gehlen a fost singurul analist care a înțeles că alianța dintre URSS și SUA a fost un accident al istoriei și, exploatând teama americanilor față de comunism și puterea militară a URSS, a jucat subtil, cu americanii, în interesul națiunii germane. Spre cinstea neamului său, Gehlen și-a slujit patria cu aceeași credință și cu același patriotism în toate împrejurările istorice, indiferent de forma de putere și de numele celui care a condus Germania.

Trebuie să recunoaștem că deciziile politice, de-a lungul a 25 de ani, au fost luate sub atenta îndrumare a agenților de influență străini. Din păcate pentru noi, agenții construiesc și azi politica românească, monitorizând toate mișcările din planul politicii, „consiliind“ liderii noștri în așa fel încât schimbarea la față a României să însemne o

lungă întârziere, un lung scandal, instituții slabe aservite Politicului, adică exact așa cum a făcut tovul Iliescu în modernizarea țării, prin readucerea comuniștilor la putere.

În cazul lui Putin, el a știut să cultive patriotismul poporului său, să-l țină sub ascultare, să-i mențină treaz cultul apărării patriei, încrederea în forțele sale și ale liderilor săi, să le cultive fiilor Mamei Rusia idealul unei țări mari, ca putere militară, în întreaga lume, iar pentru toate acestea îl prețuiesc și-l respect.

România a ajuns o placă turnantă a agenților de informații aparținând marilor puteri și micilor puteri, prietene sau adversare, de departe cei ruși fiind cei mai vechi și mai bine instalați în toate sinapsele conducerii strategice, controlând informativ aproape totul.

Unii agenți străini, cu sprijin informativ occidental, au început să cadă: un euro-parlamentar leton este suspectat de spionaj în favoarea Rusiei, euro-deputatul ungar Béla Kovács a avut contacte cu serviciile secrete ruse, sau europarlamentarul partidului de extremă-dreapta, Jobbik, este suspectat, și el, de spionaj împotriva Uniunii Europene. Pe teritoriul național, asemenea șoricioi se văd cu ochiul liber cum rod la cașcavalul românesc al deciziei politice, dar motanii noștri de la counterintelligence dorm netulburați, unii scriind prefețe de carte și înfierând neoimperialismul rusesc, în timp ce alții îngroașă „agenturili“. Unii dintre agenți ne privesc zâmbitor din afișele electorale, făcându-ne complice cu ochiul și rostind: „Fraierilor! Prin noi Moscova controlează nu numai Uniunea Europeană, ci un întreg sistem politic și economic european!“

Ținta de intelligence a Rusiei este și rămâne UE, iar agentura sa, pe întinderea celor peste cinci milioane de kilometri pătrați, este de trei ori mai mare decât aceea pe care a construit-o Gehlen înspre est, în urmă cu 70 de ani.

Așadar, cu strigăte de „Ura“, să mergem duminică la vot, orbi, de Duminica Orbului, pentru a salva pornocrația blondelor, puțocrația plagiaților, moșiile și conturile baronilor, prelungirea sărăciei, fluviul de mediocritate în școli, precum și monarhia roșie. În context, potrivit institutelor de sondaj aservite, un procent de peste

40% dintre alegătorii turmentați, dar cinstiți, vor vota duminică, 25 mai, la euro-parlamentare, în favoarea partidelor roșii.

Nu am încotro și trebuie să-mi iubesc țara, luând-o așa cum este ea, bună sau rea, și nepărăsind-o pentru nimic în lume. Aștept, dacă Dumnezeu Bunul va vrea, să văd o schimbare fascinantă în politica dâmbovițeană, de culoarea sângelui albastru, fiind încrezător că mulți dintre liderii tineri, tot mai prezenți pe scena politicii, tot mai inteligenți și tot mai activi în viața publică, se vor bate cu toate armele, democratic vorbind, spre a lua dreapta putere, în toamnă.

Trăiesc cruda fatalitate că, aproape 25 de ani, am strigat și ales degeaba, fiindcă nu s-a schimbat nimic. Nu-i nicio pagubă, voi merge la vot și-i voi îndemna pe toți românii să asalteze urnele nu cu ură, ci cu inteligență politică. Deoarece, din păcate, asta ne lipsește: inteligența politică de a construi o țară pe cinste și de a trăi în armonie, mai întâi cu noi înșine și apoi cu toată lumea.

Ziua Veche
25.05.2014